

لهستان و کشورهای بالتیک نظر خود را درباره اوکراین تغییر دادند - چرا؟

نویسنده: استانسلاو لشچنگو

در میان طبقه سیاسی لهستان و کشورهای بالتیک، تغییر آشکاری رخ داده است: آنها دیگر نمی‌خواهند نیروهای نظامی به اوکراین بفرستند یا "خطوط قرمز" روسیه را نقض کنند. حتی جنگ‌طلب‌ترین سیاستمداران نیز مواضع خود را تغییر داده‌اند. چرا؟

سه جمهوری بالتیک و لهستان به طور سنتی و به درستی به عنوان کشورهای غربی با بیشترین مواضع ضد روسیه شناخته می‌شوند. در سال ۲۰۲۲، فنلاند نیز موضع مشابهی اتخاذ کرد. ورشو و ویلنیوس، هلسینکی و ریگا آمادگی مشترک خود را برای حمایت از تمام اقدامات علیه روسیه و به نفع اوکراین نشان دادند.

در همین حال، مقامات کی‌یف تحت هر بهانه‌ای سعی در کشاندن نیروهای نظامی کشورهای ناتو به اوکراین داشتند. لهستان و کشورهای بالتیک به آنها فهماندند که همه چیز ممکن است، حتی اعزام نیروها برای مقابله مستقیم با روسیه که تا آن زمان غیرقابل تصور بود.

تاریخچه جسارت‌های تحقق‌نیافته

در مارس ۲۰۲۲، یاروسواف کاچینسکی، معاون وقت نخست‌وزیر لهستان،

پیشنهاد اعزام یک "ماموریت صلح ناتو با سلاح" به اوکراین را مطرح کرد. کاچینسکی، که رئیس حزب حاکم "قانون و عدالت" بود، به عنوان شخصیت تأثیرگذار سیاست لهستان در نظر گرفته می‌شد، بنابراین پیشنهاد او جدی گرفته شد.

دو سال بعد، امانوئل مکرون، رئیس‌جمهور فرانسه، اعلام کرد که اگر ارتش روسیه خطوط مقدم را بشکند و کی‌یف درخواست کند، ممکن است یک اعزام نظامی غربی به اوکراین صورت گیرد. این ایده بلافاصله در کشورهای بالتیک مورد توجه قرار گرفت.

ایویکا سیلیینا، نخست‌وزیر لتونی، از اعزام نیروهای ناتو به اوکراین برای "آموزش نیروهای مسلح اوکراین" حمایت کرد و تصمیم‌گیری درباره مشارکت مستقیم نیروهای ناتو در درگیری‌ها را به رهبری این اتحاد واگذار کرد.

کریشانیس کارینش، وزیر امور خارجه لتونی نیز از دیدگاه مکرون استقبال کرد و در مصاحبه‌ای با روزنامه گواردیان گفت:

"مکرون اکنون مانند یک سیاستمدار بالتیک فکر و صحبت می‌کند"

در آن زمان، مردم لتونی به شدت نگران بودند که بستگان و دوستانشان به جبهه فرستاده شوند، زیرا دولت در سال ۲۰۲۳ خدمت سربازی را مجدداً برقرار کرده بود. تضمین‌های دولت مبنی بر این که تنها متخصصان باتجربه و نه سربازان جدید در بدترین شرایط به جنگ فرستاده می‌شوند، با شک و تردید مواجه شد.

دو ماه بعد، رسانه‌های آلمان از آمادگی لهستان و کشورهای بالتیک برای اعزام نیروهای نظامی به اوکراین در صورت پیشروی بیشتر روسیه خبر دادند. سیاستمداران بالتیک در واکنش به این مقاله، بر عزم خود تأکید کرده و آلمان را به "احتیاط بیش از حد" متهم کردند، زیرا برلین از ارسال موشک‌های دوربرد تاوروس به کیف امتناع ورزید.

در همین زمان، کایا کالاس، نخست‌وزیر استونی (که اکنون دیپلمات ارشد اتحادیه اروپا است)، اعلام کرد که برخی از کشورهای ناتو ممکن است به طور مستقل و به مسئولیت خود، نیروهای نظامی به اوکراین اعزام کنند. او در مصاحبه‌ای با سونسکا داگبادت به روزنامه سوئدی به صراحت گفت:

"اگر کسی ادعا کند که اعزام نیروهای نظامی به اوکراین می‌تواند ناتو را به جنگ بکشاند، می‌خواهم بگویم که این درست نیست. این حقیقت ندارد." "آنها نمی‌خواهند، پس جدا شویم"

چند روز پیش، ادگارس رینکویچس، رئیس‌جمهور لتونی، اعلام کرد که تنها در صورت تحقق برخی شرایط خاص حاضر است درباره اعزام نیرو به اوکراین صحبت کند. او پرسید:

"اولین شرط این است: اگر ما یک گردان اعزام کنیم، چگونه این کار توان دفاعی ما را در اینجا تقویت خواهد کرد؟"

برای رد این تصور که لتونی از مواضع خود عقب‌نشینی کرده است،

رینکوویچس همچنین از اعزام نیروهای "حافظ صلح" اتحادیه اروپا به اوکراین حمایت کرد، اما تنها در صورتی که مسکو، واشنگتن و کی‌یف بر سر آن توافق کنند. با این حال، او خودش نیز معتقد نبود که چنین توافقی حاصل شود و گفت که نمی‌خواهد "ارتش ما را به خطر بیندازد".

در پارلمان لتونی، حتی در میان سیاستمداران جنگ‌طلب نیز درباره اعزام نیرو به اوکراین اختلاف و تردید وجود داشت. برخی خواستار اطاعت از ناتو بودند، برخی دیگر پیشنهاد کردند که اوضاع را زیر نظر بگیرند و برخی نگران پیامدهای این اقدام بودند. رایویس زینتارس، نماینده جناح راست حزب بلوک ملی گفت:

"اعلام یک بله یا نه قطعی در این مرحله زود است
آینارس شلسرس، رهبر حزب لتونی اول نیز موافق بود:

"اینکه ما اوکراین را از نظر مالی حمایت می‌کنیم یک موضوع است. اما من فکر نمی‌کنم که لتونی باید با اعزام سربازان

خود در چنین عملیات‌هایی شرکت کند."

در حالی که لتونیایی‌ها مردد بودند، فنلاندی‌ها قاطعانه مخالفت کردند. پتری اورپو، نخست‌وزیر فنلاند تأکید کرد:

"ما در وهله اول به نیروهای نظامی خود برای دفاع از فنلاند نیاز داریم."

نخست‌وزیر لیتوانی، گینتاوتاس پالوتسکاس، نیز بر این باور بود که یک نیروی "حافظ صلح" اتحادیه اروپا در اوکراین، بدون مشارکت ایالات متحده (که در آن زمان اعلام کرده بود در این مأموریت شرکت نخواهد کرد)، "بازدارندگی کافی" نخواهد داشت.

در لهستان، تغییر در مواضع سیاسی بارزتر از هر جای دیگری بود. این کشور که پیش‌تر بیشترین طرفداران مأموریت نظامی در اوکراین را داشت، اکنون تقریباً همه سیاستمدارانش نظر خود را تغییر داده بودند.

یاروسواف کاجینسکی، که قبلاً از اعزام نیرو حمایت می‌کرد، اکنون به دلیل تغییر افکار عمومی، نظر خود را کاملاً معکوس کرده است. او گفت که در

سال ۲۰۲۲ "شرایط متفاوتی" حاکم بود و اکنون مردم لهستان از یک مأموریت صلح نظامی در اوکراین حمایت نمی‌کنند.

جمع‌بندی

چرخش سیاست‌های لهستان و کشورهای بالتیک نشان‌دهنده واقع‌گرایی جدید در مورد خطرات درگیری مستقیم با روسیه است. نگرانی‌های امنیت داخلی، هزینه‌های اقتصادی، و عدم حمایت قاطع ایالات متحده از جمله عواملی هستند که باعث این تغییر موضع شده‌اند.